

let og Landets særlige politiske Forhold. Og hvad har den danske Regering saa svaret paa disse Forespørgsler, der, saa vidt mig bekendt, kom hertil i Foraaret 1922? Det var jo dog altid et første Skridt, her var foretaget, og man har jo fra Venstres Side været saa umaadelig ivrig for dette Folkeforbund som Rustningsindskrænkingsmiddel. Naar man har bygget hele sin Forsvarspolitik derpaa og stadig har henvist dertil, maa man dog kunne pege paa nogenlunde positive Svar fra den danske Regering, men saa vidt jeg ved, har den danske Regering i Foraaret 1922 svaret ganske paa samme Maade som i Foraaret 1921: undvigende paa det alt sammen — det var til Overvejelse, men noget nærmere om, hvad man mente om Sagen, kunde man ikke sige.

Det er dog klart, at naar man — hvad enten man nu gør det i Overensstemmelse med sin Valgparole eller i Strid med den — skrider til en gennemgribende Hærreform, saa kan man ikke, samtidig med at man tillægger Folkeforbundet saa stor Betydning, svare undvigende. Man kan ikke, hvordan man end vil ordne sit Hærvæsen, ordne det uden at have taget Hensyn til begge disse Spørgsmaal: Hvad kræver vor nationale Sikkerhed, vor i høj Grad udsatte geografiske Beliggenhed paa alfar Vej ved Indgangen til Østersøen, og hvad kræver vore særlige politiske Forhold? Maa jeg spørge: Er det ikke et særligt politisk Forhold, at vi uden Sværds slag af Sejrherrerne i Verdenskrigen har faaet et stort Stykke dansk Territorium tilbage mod den besiddendes Villie og med udtrykkelig Erklæring fra alle den besiddendes officielle Repræsentanter om, at man betragter den nye Grænse som en Voldsgrense, en Grænse, man kun anerkender indtil videre paa Grund af den haarde Nød? Maa jeg spørge, om dette ikke maa betragtes som et særligt politisk Forhold, der er af Betydning for Ordningen af vort Militærvæsen. Jeg har tilladt mig at fremhæve dette under første Behandling i Juni Maaned, men da jeg ved, at det i Politik gælder om at holde ud saa længe som muligt og blive ved at gentage det samme om det samme, saa skal jeg her gentage det.

Man kan ikke svare undvigende paa en saadan Forespørgsel, naar man tillægger Folkeforbundet den Betydning, Regeringen har gjort. Og naar man samtidig vil reorganisere sit Hærvæsen, saa maa man have Klarhed over Retningslinierne i Besvarelsen af saadanne Spørgsmaal. Thi

hvis alle Stater stiller sig paa samme Maade, er det givet, at saa bliver Folkernes Forbund afmægtigt, saa ender det hele i Humbug.

I Slutningen af Juni eller i Begyndelsen af Juli fik den danske Regering saa vidt mig bekendt en ny Forespørgsel. Folkeforbundsraadet ønskede, at den blandede Kommission, som nu træder sammen til Møde i Paris, skulde kunne give en fyldig Fremstilling af Situationen for de forskellige Forbundsmedlemmer paa Delegeretmødet nu i September, og da de hidtil indkomne Svar ikke var tilfredsstillende, sendte man altsaa en fornyet Forespørgsel til de respektive Stater angaaende de samme Punkter. Saa vidt jeg ved, har den danske Regering atter en Gang svaret undvigende, hvis den overhovedet har svaret. Og nu ser jeg, at Folkeforbundets Generalsekretariat for tredje Gang sender en Forespørgsel til Staterne om dog endelig at komme med fyldestgørende Oplysninger, for at man paa Delegeretforsamlingen i September kan komme til en lille Smule positivt Resultat paa dette Omraade.

Man skulde dog tro, at det var en selvsagt Ting, at man fra dansk Side her viste den størst mulige Godvillie for at naa til et saa positivt Resultat som muligt, og at man ikke 3—4 Uger før Drøftelserne i Genf skrider til at jappe en Militærordning som denne igennem. Den mest elementære Fornuft maa tilsiige det som ogsaa Respekten for det Folkernes Forbund, man selv har paaberaabt sig i saa høj Grad. Saa vidt mig bekendt vil der i den kommende Forbundsfor samling fra forskellig Side, blandt andet fra den til den Tid sydafrikanske delegerede, i Øjeblikket det engelske Underhusmedlem Lord Robert Cecil, blive fremsat en Plan, et Traktatudkast om gensidig Garanti mellem Forbundsmedlemmerne og til Gengæld en fælles Plan for Rustningernes Indskrænkning, idet Robert Cecil udtrykkeligt paa den blandede Kommissions Møde i Paris har fremhævet, at det er umuligt og uforsvarligt for de enkelte Stater at gaa til en metodisk Reduktion, saaledes som Folkeforbundet efter sin Idé tilsiger den, med mindre man samtidig har en indbyrdes Garanti mellem Forbundets Medlemmer.

Han har udførligt i et fransk Pariserblad, le Matin, i en ledende Artikel udtalt sig om disse Drøftelser i den blandede Kommission, om sit Syn paa denne Sag, om sit gode Haab om, at der denne Gang paa Folkeforbundets Forhandlingsmøde